

bagefter kunne tillade denne Succes at blive til en Skandale og Fallit. Jeg tror, vi have Interesse i at opretholde disse Kasser, saaledes at vi, naar Krisen er forbi og Arbejdsløsheden om et eller to Aar er færdig, have reddet Arbejdsløshedskasserne ud af deres første alvorlige Prøvelse. Vi ere, som de Herrer maaske vide, bleve nævnte paa udenlandske Kongresser i Anledning af disse Arbejdsløshedskasser. Europa ved, vi have dem, og interesserer sig for dem. Og jeg synes, vi have noget af en Pligt overfor andre Stater til at vise, at det Eksperiment, vi have paataget os, kunne vi ogsaa føre igennem. Under disse Forhold tillader jeg mig at anbefale det høje Ting at stemme for et Statstilskud paa Betingelse af, at Arbejderne selv gennem Fagforeningerne bidrage en Sum, og at vi samtidig tillade Kommunen at yde Bidrag.

Inden jeg forlader dette Afsnit, vil jeg gerne have Lov til at rette to Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Der er mange Arbejdsgivere, der maaske have misforstaaet Forholdet, og jeg vil derfor gerne have et Svar og Fejlene rettede, hvis det er nødvendigt, i Loven, men i hvert Tilfælde i Vedtægterne. Det ene Spørgsmaal er: Ifald en Arbejder er i en Arbejdsløshedskasse og der faar en Sum af f. Eks. 9 Kr. om Ugen, og han saa en enkelt Dag faar Arbejde og tjener 3 Kr., vil han saa af Kassen faa mere end 6 Kr.? Saadan er det blevet mig sagt. Men hvis det er Tilfældet, at en Arbejder ikke staa sig ved at bryde sin Arbejdsløshed for at tjene en eller to Dages Arbejde, fordi han alligevel ikke vil tjene mere i samlet Ugeløn, saa er denne Vedtægtsbestemmelse temmelig uheldig. Den anden Ting, som jeg er bleven gjort opmærksom paa af nogle Haandværksmestre, angaar Karenstiden. Ifald en Arbejder f. Eks. har været ledig en Maaned, og han saa faar Arbejde i 8 Dage, skal han saa, spørger jeg, underkaste sig denne Karens, inden han kan faa Understøttelse igen? Ifald det er Tilfældet, vil det være saaledes, at hvis jeg tilbyder en Mand 5 Dages Arbejde, kan han ikke staa sig ved at modtage det, for han risikerer, at hans Understøttelse bliver afbrudt, og at han paa ny skal gaa nogle Maaneder, inden han faar noget.

Jeg vender mig nu til det sidste Afsnit af det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, nemlig angaaende offentligt Arbejde. Jeg vil fastholde, at det, der er nødvendigt, er ikke saa meget Almisser — rettere sagt: Almisser er uheldig —; det, der er

nødvendigt, er at skaffe Arbejde. Jeg skal ikke gaa saa vidt, har jeg tilladt mig at sige i Betænkningen, som man gik i gamle Dage, og sige: Ret til Arbejde. Jeg vilde gerne have Lov til at gaa saa vidt. Men før jeg teknisk kan se, at det kan gennemføres, nytter det ikke, at jeg stiller et saadant Axiom op. Det er et af de Punkter, hvor jeg beklager, at jeg kun er Teoretiker og ikke Fabrikherre, Landmand eller lignende, saa jeg havde lært at bedømme disse Ting. Imidlertid fremhævede den højtærede Ordfører — og jeg er taknemmelig for hans Udtalelse derom — det Princip og vilde have slaaet det fast, at Staten har Ret til at fordele de offentlige Arbejder noget fornuftigt. Som de Herrer sikkert vide, ere Staten og Kommunen vore største Arbejdsgivere. I Løbet af 7—8 Aar bruger Staten ca. 100 Millioner til forskellige Arter af offentligt Arbejde, og det staaar vedblivende for mig — og deri er jeg i Overensstemmelse med det Forslag, de ærede Medlemmer for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og fra Fredensborg (Johan Knudsen) i sin Tid stillede under Finanslovens Behandling —, at man bør fordele disse offentlige Arbejder saaledes, at den tunge Ende af dem falder i den Tid, hvor det private Initiativ hviler, og hvor de private ingen Penge have, hvorimod det i den Tid, hvor det private Erhvervsliv er stærkt og rigeligt, vil være en Opgave for Samfundet at holde igen. Naar vi ikke have holdt igen, har Følgen, som den ærede Ordfører meget rigtigt sagde, Gang paa Gang været den, at vi have draget Folk fra Landet ind til Byen og foregøglet dem, at der var varigt Arbejde, hvor der kun var midlertidigt, forbigaaende Arbejde. Jeg tror derfor, det er rigtigt at holde dette Princip fast, og det Ændringsforslag, jeg har stillet, og som er ens med det, min Gruppe stillede i Fjor, at der skal bevilges ekstraordinært 10 Mill. Kr. til Arbejder, der allerede ere i Gang eller ere bevilgede, tror jeg er baade finansielt og socialt klogt, fordi — jeg gentager det — Arbejde er bedre end Almisse. Det vil ganske vist føre til en Ting: at vi anerkende, at i gode Aar skulle vi bruge mindre, have Overskudsbudget, og i daarligere Aar skulle vi bruge mere og have Underskudsbudget — men det sidste er der jo i Regelen viseligt sørget for, at vi have. Dette har sin store Betydning, for i det Øjeblik, det private Initiativ svigter og Kreditten falder bort, kan Staten, og Staten alene, ved sin Optræden skabe baade Kredit og Tillid og derigennem Midler til